

lertidige Finantslov blev afløst af sin ganske naturlige Forudsætning, at man som Følge deraf maatte og burde uafbrudt gjentage Forsøgene paa at bringe en regelmæssig Finantslov tilstede, saa ofte den var bleven forkastet eller ikke var bleven gennemført, og at det Modsatte vilde være stridende mod Grundlovens And og Tante, da er det mig dog noget heroligende at mindes, hvad allerede er fremdraget af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Rimestad), at vi i tidligere Finantsaar desværre have maattet undvære en regelmæssig Finantslov, idet ogsaa Aaret 1877—78 gik til Ende, uden at der var vedtaget nogen regelmæssig Finantslov, og at det dengang ikke skyldtes Regeringens Forsømmelse af at have forelagt Forslaget paany, men at det dengang skyldtes en Beslutning af dette Thing's Flertal eller ialtsald af Flertallet i det Udvalg, som dette Thing havde nedsat, idet det ganske rolig lod det af Regeringen forelagte Finantslovsforslag ligge, medens det høie Thing forlængede den midlertidige Finantslov af 8de November 1877 til Finantsaarets Udgang. Nu er det ganske vist, at denne midlertidige Finantslov havde et fylldigere Indhold end de sædvanlige midlertidige Finantslove, men det er ogsaa ligesaa vist, at den ikke bestomindre langtfra fyldestgjorde Grundlovens Forudsætning om, at der for hvert Aar er vedtaget en regelmæssig Finantslov, indeholdende et fuldstændigt Overflag over Statens Indtægter og Udgifter i Løbet af Finantsaaret.

Det er under Forhandlingerne igaar gjentagne Gange blevet fremhævet, at Ifke-Forelæggelsen af Finantslovsforslaget i denne Samling stod i Strid med tidligere Udtalelser af mig om, at jeg ansaa det for en uafviselig Pligt for Regeringen at gjentage Forsøget paa at tilveiebringe en regelmæssig Finantslov. Men ligesom det var en Selvfølge, at der herved vanskeligt kunde forstås Andet end en Gjentagelse af Forsøgene indenfor rimelige Grændser, saaledes fremgaar det heldigvis ogsaa af selve Udtalelserne, at der er peget paa en bestemt Gjentagelse af Forsøget, og at jeg, da det var gjort, betragtede Forsøgenes Række som afflutet. Det er muligt, at Udtalelser af mig i den Retning kunne findes paa flere forskjellige Steder, jeg har fundet dem to Gange, men det er muligt, at der kan findes flere; men i saa Henseende holder jeg mig overbevist om, at de ikke ville være i Uoverensstemmelse med de to Udtalelser, som jeg nu skal bringe frem i Thingets Grindring. Den første Gang var ved eneste Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger om Forslag til Finantslov for 1881—82 den 5te Juli f. A. Dengang udtalte jeg: „Naar det Beflagelige skulde indtræde, at der ikke kom nogen Finantslov tilstede paa Grund af uoverensstemmende Vedtagelse af de to Thing, ser jeg ikke rettere, end at det er Regeringens uafviselige Pligt at forsøge at faa rettet denne Feil“. Jeg

antager, at det særlig er denne Udtalelse, som man har haft i Grindring, og som man har draget frem her. Men jeg fortsætter: „at forsøge at faa rettet denne Feil ved at opløse det af Thingene, hvis Flertal denne Gang har viist ikke at ville søge Overenskomst.“ Det peger altsaa ganske bestemt hen paa det, som Regeringen ikke blot udtalte, at den ansaa for en uafviselig Pligt, men som den fuldbyrde ved at gjøre dette sidste Forsøg, nemlig at opløse Folkethinget paany. Den anden Gang, hvor det er lykkedes mig at finde en Udtalelse af mig om dette Spørgsmaal, var ved 1ste Behandling af Forslaget til Finantsloven den 13de August, altsaa efterat Opførelsen havde fundet Sted, og Rigsdagen var sammentraadt paany. Da udtalte jeg, at under Sagens foregaaende Behandling her i Thinget havde jeg udtalt, at jeg ansaa det for Regeringens Pligt, dersom der ikke tilveiebragtes en Finantslov, da at spørge Vælgerne, og jeg spøiede senere til, at: „selv om jeg havde forudseet og med Nødtagthed kunnet vide Valgets Udsald, saa havde min Opfattelse af, hvad der var Regeringens Pligt at gjøre i dette Tilfælde været den samme. Jeg vilde ialtsald ikke være med til at bære Ansvar for, at Landet et Aar igjennem skulde styres uden en regulær Finantslov, naar ikke det sidste Middel til Tilveiebringelsen af en Finantslov var udtømt.“ „Var udtømt“ — det peger ganske bestemt tilbage paa, at Midlet, som jeg sigtede til ved Sagens eneste Behandling, var bragt i Anvendelse. For Regeringen har altsaa Spørgsmaalet staaet saaledes, at Regeringen ikke var bunden hverken ved noget Grundlovsbud, ei heller ved tidligere Udtalelser, til at forelægge paany for den ordinære Rigsdag Finantslovsforslaget for indeværende Aar, at Regeringen altsaa frit kunde afgjøre Spørgsmaalet om Forelæggelse eller Ifke-Forelæggelse, efterform den fandt tjenligst. Naar Regeringen har besluttet sig til ikke at forelægge Finantslovsforslaget paany, hidrører det fra, at Regeringen har anset det for umuligt, at der vilde kunne opnaas nogen Overenskomst om dette Finantslovsforslag, efterat saa Maaneder iforveien Forsøget derpaa, det 3die Gang gjentagne Forsøg derpaa, var strandet. Jeg kunde dertil føie, at Regeringen befrygtede, at man ved at bringe dette Spørgsmaal om Finantsloven for indeværende Aar frem vilde i en væsentlig Grad vanskeliggjøre Vedtagelsen af en Overenskomst om Finantsloven for det kommende Aar. Jeg har ikke haft nogen Tvivl om, at Finantslovsforslaget for indeværende Aar bragt frem vilde strax paany have fremkaldt en Konflikt, en Konflikt, som det forekommer mig kun kunde gjøre det vanskeligt at komme overens om det endnu vigtigere Finantslovsforslag for det kommende Aar. Det ærede Medlem for Viborg har udtalt Forhaabninger for sit Vedkommende om, at man dog nu vilde have kunnet enes om en Finantslov for inde-